

Gisteren en vandaag een single fietstocht gemaakt van huis naar Gorinchem en terug. Gisteren heen en na een leuke overnachting bij vrienden, vandaag weer terug. Een beetje nostalgie, want ik heb dat bijna talloze malen gedaan. Beginnende op de racefiets, daarna op de mountainbike. Gezien het snelle rijzen der jaren, deed ik het ditmaal op de elektrische. Ik heb daar lang een beetje lacherig over gedaan wanneer ik lieden zich zo zag verplaatsen. Maar vandaag, kort voor mijn tachtigste, werd ik ruw met beide pootjes op dit vervoermiddel gedrukt. Ik realiseer me dat dit het laatste vervoermiddel in deze categorie is, waarbij ik nog enige persoonlijke inbreng heb op de voorwaartse snelheid. Een van de (mooie) plaatsen die ik op de heen en terugweg passeerde was langs het riviertje de Vlist, tussen Haastrecht en Schoonhoven. Ik schoot een mooi plaatje daarvan eendjes die ik niet kende. Ze zagen er allemaal precies het zelfde uit, dus geen soep eenden. Dit laatste volgens een mij goed bekende vriendin en vogelaar die mij deze laatste soort heeft leren kennen. Een man, gelijk uit steen gehouwen, keek er ook met een verrekijker naar. Toen ik hem aansprak gaf hij antwoord zonder zich om te draaien. Hij vertelde mij dat het jonge Bergeenden waren. Ik bedankte hem hartelijk en hij nam weer zijn zelfde pose aan, een man van weinig woorden. Ik fietste verder, mij onderweg afvragend waar die verdraaide Bergeend ouders waren. Ik zag er niet een. Iemand zal mij dit zeker vertellen. (Hoop ik). Ik maakte trouwens ook nog enige plaatjes die ook nostalgie uitstraalden.

De jonge Bergeendjes.

Reiger op onbewoond eiland.

Grote molen bij Vlist/Haastrecht

Mooi plaatje met hooimijt bij Vlist. Die zie je niet veel meer

Nostalgie in Gouda